

”Krudthuset”

I 1961 købte mine forældre et lille Myresøhus på 36 kvadratmeter direkte til vandet (Hulsøvej 13). Huset fik navnet ”Krudthuset”. Her var vidunderligt. Huset var småt og uden bad, men et fint lille toilet med håndvask var der. Vi klatvaskede os i den store zinkbalje eller nøjedes med dukkerten i Kattegat. I 1963 blev det udbygget med 4 kvadratmeter, så der nu blev plads til et lille pejsehjørne. Vi havde ikke blot udsigten til Kullen, men også til fyrskibet, som havde fast plads lige ud for os. Naboen hed Koed (Hulsøvej 11). Han havde selv tegnet og bygget sit hus. Vi kom en del derind. Mine forældre til drinks og jeg bare som nysgerrig lille pige. Koed havde nemlig indrettet kælderen som den rene hule med infrarødt lys, Buddhaer og bar, det var meget eksotisk.

I 1963 fik jeg en tung træjolle. Den lå op ad skrænten på stranden. Herfra kunne vi ro ud og hale den ene torsk op efter den anden. Min mor kunne tilberede torsk på rigtig mange måder, det var herligt. Andre gange roede vi bare ud og lå for anker på revlen, hvorfra vi kunne hoppe i vandet. Men desværre forsvandt Helmuth Graf von Moltke (dette stod brændt ind i spejlet) på besynderlig vis. Vi havde altid årerne med op, og jollen var meget tung, så hvordan den forsvandt og hvorhen er stadig en gåde. Dengang var der en trappe ned ud for Badehotellet! Skrænterne var stejle og lerede. Der skete ofte skred. På stranden kunne man se det direkte udløb fra Feriehjemmet. Det var ikke lækkert, og man fik da også lidt mavepine en gang imellem, hvis man havde gået i vandkanten for mange timer og fanget krabber. Vores nabo, arkitekt Koed, fik hurtigt sat i værk, at der skulle rekvireres grøftekantsaffald fra kommunen. Dette blev kørt i mange vognlæs og hældt ud over skrænten. Dette var epokegørende for bevarelsen af skrænten ud for vore tre parceller. Skrænten voksede til, og der gik lang tid, før der igen var en smule skred, men havde det ikke været for dette geniale initiativ, havde vore grunde nok været meget små i dag – og vore huse i den grad tilbagetrukkede. Senere fandt vi på at smide haveaffald ud over skrænten, og alt dette bevirkede faktisk, at vi hen ad vejen fik de flotte tilvoksede skrænter, vi ser i dag. Desværre har der inden for det sidste år været nogle skred igen, så det er vigtigt, vi fortsat hælder det grønne affald ud over, så det kan slå rødder. Dengang var der ikke den kystsikring, man ser i dag. Vi havde træhøfterne ud i vandet, som tog lidt af for de indimellem voldsomme bølger.

Ude på marken, der går ud til Feriebyen påbegyndte man anlæggelsen af Gillelejes første golfbane. Vi var mange, der samlede sten på sten ude på marken, og det endte med anlæggelsen af en 6-hullers golfbane. Denne blev senere nedlagt, da man startede den dengang 9 –hullers golfbane på Passebækgård.

På Hulsøvej var der stort set skov, men denne blev udstykket til parceller, så man i dag kan se alle de nydelige stråttækte huse, der blev bygget i pagt med naturen. Vi var aldrig kede af dette, selvom vi var bekymrede for projektet i starten. I dag er alt vokset til på skønneste vis. Som nabo til den anden side (Hulsøvej 15) lå Kristeligt Feriehjem (nu Gilleleje Badehotel). Esther og William Munk ejede dette og drev det i den Luthersk missionske ånd. Jeg elskede at komme derind. De havde 3 piger – alle yngre end mig, så jeg var en slags barnepige, men samtidig legede vi bare, når vi ikke hjalp til i køkkenet eller spisesalen. Hver morgen var der andagt i dagligstuen. Gæsterne var, som jeg husker det, mest ældre mennesker. Der var stor gæstfrihed, og når jeg havde hjulpet til i køkkenet, vankede der ofte en is eller jeg spiste med ved et måltid. Esther stod selv i køkkenet hver dag. En gang om året kom deres søde familie på besøg fra Bornholm. Jeg lærte dem alle at kende. En sommer fik jeg lov at besøge familien i Åkirkeby.

Nede i byen havde vi "Moster" – byens slikbutik. Vi havde biografen (der hvor Rema ligger nu), hvor der hver sommer var sommerkavalkade, dvs. en ny film hver aften – og det kostede 2 kr! Vi hentede altid kataloget, og så krydsede vi ellers af ud for de film, vi ville se. Som teenager cyklede jeg næsten hver weekend ned ad Gilbjergstien til bal på Hotel Strand. Der kom unge såvel som de lidt ældre, og vi dansede til sent og kunne så gå forbi Bager Larsen på hjørnet og købe friskbagte snegle gennem det åbenstående vindue i bageriet.

Vi startede sommerhussæsonen i påsken, hvor alt var klamt og koldt – alle madrasserne stod på højkant, den elektriske el-radiator blev tændt, og der blev fyret op i pejsen. Imens gik vi lange ture ud mod Smidstrup for at få varmen, mens huset varmede op. Herefter var der dømt weekendture til Gilleleje. Sommeren nød alle. Her var liv i husene omkring os. Gilleleje var for mange et "sommersted". Efterårsferien sluttede sæsonen af, og vi pakkede sammen, lagde aviser på sengene og drog mod hovedstaden.

Med tiden flyttede flere og flere herop mere permanent, så det var knapt så øde om vinteren. I dag er der fuldt blus de fleste steder det meste af året, og der er ikke vintertilstande mere. Nu ligger Krudthuset der ikke mere. Det hang kun sammen pgra. min fars ustandselige lapperier. I dag ligger det nye mere tidssvarende hus på grunden. Vi nyder det på alle årstider!

Bente Kruse jr. Hulsøvej 13
den 21.09.2007